



Arrest

nr. 85 624 van 3 augustus 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 25 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. VAN DER STEICHEL en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 26 juni 2012 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 10 juli 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, die verklaart de Libanese nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Tripoli. U zou een soennietische Arabier zijn. U zou zo'n acht maanden geleden zijn begonnen met hulp aan Syrische vluchtelingen die naar Libanon kwamen. U zou meermaals gezinnen met kinderen hebben geholpen met hun oversteek over de Syrisch Libanese grens in Wadi Khalid, waar uw ouders een

zomerhuis hadden. U deed dit samen met een negental andere personen. 50 dagen voor uw vertrek uit Libanon zou een vriend, die u hierbij hielp, in Syrië zijn gearresteerd door de Syrische mukhabarat (inlichtingendienst). Hij zou geconfronteerd zijn met foto's van jullie groepje dat de Syrische vluchtelingen hielp en onder marteling gedwongen zijn jullie namen door te geven. Na tien dagen zou hij zijn vrijgelaten en zijn teruggekeerd naar Libanon als waarschuwing aan jullie dat jullie allemaal zouden worden gearresteerd. Sindsdien besloot u het land te verlaten. U vreest immers de Syrische mukhabarat en Hezbollah, die samenwerken met de Syrische mukhabarat. U zou uw reis hebben geregeld en op 26 juni 2012 zou u Libanon op legale wijze hebben verlaten via de luchthaven van Beiroet. U kwam diezelfde dag aan in België en vroeg hier asiel aan. Twee of drie dagen voor het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal zou u van uw ouders hebben vernomen dat onbekende personen in Wadi Khalid naar u en uw vrienden vroegen. U gaat ervan uit dat het de mukhabarat is.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw Libanese paspoort voor.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw asielaanvraag dient door het Commissariaat-generaal (CG) te worden gesteld dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. U brengt immers onvoldoende ernstige elementen aan op basis waarvan gewag kan worden gemaakt van een gegronde vrees voor vervolging.

Zo geeft u geen voldoende zwaarwichtige aanwijzingen dat u persoonlijk wordt geviséerd met het oog op vervolging. U verklaart dat u Hezbollah en de Syrische mukhabarat vreest. Zij zouden u willen martelen en executeren omwille van uw hulp aan Syrische vluchtelingen. Echter, in de periode tot aan uw vertrek uit Libanon heeft u geen concrete problemen gekend (CG p.15). De enige aanwijzing die u kan opgeven is dat uw vriend U., die in Syrië was gearresteerd, u had gewaarschuwd dat ze iedereen zochten. Daarnaast verklaart u, wanneer u naar het einde van het gehoor wordt gevraagd of u sinds uw vertrek nog nieuws heeft ontvangen over uw situatie, dat u enkele dagen eerder van uw ouders heeft vernomen dat de mukhabarat naar u en uw vrienden is komen vragen (CG p.16).

Zelf zou u echter, en zoals reeds werd aangestipt, geen concrete problemen hebben ondervonden. Nadat U. u waarschuwde, bent u gewoon in het huis van uw ouders in Wadi Khalid blijven wonen. U zou weliswaar in de kelder hebben verbleven maar het feit dat u in het huis van uw ouders blijft (CG p.4, 16), valt toch moeilijk te rijmen met een waarschuwing dat men u kent en wil oppakken aangezien ze u daar gemakkelijk zouden kunnen vinden. Meer zelfs, zo blijkt dat u zelf uw vliegtuigtickets bent gaan kopen (CG p.3) en u dus niet geheel ondergedoken uw dagen doorbracht. Het feit dat u gedurende iets meer dan een maand geen problemen heeft ondervonden, lijkt er allerminst op te wijzen dat u effectief wordt geviséerd met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u ook voor de personen met wie u samenwerkte, naast de ontvoering van U., geen concrete problemen kan opgeven. U weet niet of U. na zijn ontvoering nog problemen heeft gekend. Hij zou zeker tot aan uw vertrek uit Libanon in Wadi Khalid hebben verbleven. Sindsdien weet u niet waar hij verblijft. Ook over de anderen kan u niet zeggen of ze problemen hebben ondervonden. Ook zij zouden tot uw vertrek uit Libanon in Wadi Khalid zijn gebleven. Daarna weet u het niet. U zou niet meer hebben geïnformeerd naar hun situatie (CG p.14-16). Het feit dat jullie allemaal nog meer dan een maand in Wadi Khalid verbleven en jullie blijkbaar geen concrete problemen kenden, lijkt er niet op te wijzen dat jullie effectief werden gezocht in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bovendien doet uw laconieke houding omtrent hun situatie ernstige twijfels rijzen over de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Hun situatie is immers van essentieel belang om uw eigen risico op vervolging correct te kunnen inschatten. Bijgevolg kan men verwachten dat u zich hierover zou hebben geïnformeerd. Hierbij aansluitend moet worden vastgesteld dat het opmerkelijk is dat van de ongeveer negen personen met wie u samenwerkte om vluchtelingen te helpen, u er slechts vijf bij naam kan opnoemen (CG p.8). Daarnaast kan u ook geen enkel voorbeeld geven van personen die in Libanon vluchtelingen zouden hebben geholpen en hierdoor problemen zou hebben gekregen (CG p.18).

Bovendien moet worden opgemerkt dat u, hoewel u verklaart Hezbollah te vrezen die in Libanon deel uitmaken van de overheid, op legale wijze (met uw eigen paspoort) het land heeft verlaten via de luchthaven van Beiroet (CG p.1-2). Dat u zich op deze manier blootstelt aan controle door de overheid en aan de Hezbollah, die controle over de luchthaven heeft volgens informatie waarover het CGVS beschikt, kan allerminst worden beschouwd als een aanwijzing dat u een vrees koestert ten opzichte van een van de aan de macht zijnde partijen.

Verder moet worden vastgesteld dat er met betrekking tot de laatste aanwijzing, namelijk dat uw ouders u vertelden dat er sinds uw vertrek naar u werd gevraagd, ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid ervan. Eerder tijdens het gehoor werd immers gevraagd of u aanwijzingen kon geven dat

u effectief gezocht werd, aangezien u zelf geen problemen heeft ondervonden in Libanon, en toen verklaarde u geen aanwijzingen te hebben (CG p.15). Gevraagd waarom u aanvankelijk zei geen aanwijzingen te hebben dat u wordt gezocht en dan plots wel, kan u geen afdoende uitleg verschaffen. Het enige wat u daarop zegt, is dat men op zoek is naar u (CG p.17). Bovendien blijkt dat u opmerkelijk vaag blijft over deze ingeroepen feiten. Zo weet u niet wie er naar u vraagt. U vermoedt slechts dat het de mukhabarat is. Of het dan om de Syrische mukhabarat gaat, weet u ook niet (CG p.16-17). Bovendien had u eerder gezegd dat de Syrische mukhabarat niet meer actief is in Libanon (CG p.16). Van wie uw ouders hebben vernomen dat men naar u op zoek is in Wadi Khalid, kan u ook niet verduidelijken. U komt niet verder dan te stellen dat het burens waren (CG p.17). Dergelijke vage verklaringen dat onbekenden één keer naar u en de anderen zouden hebben gevraagd, kan, zeker in het licht van bovenstaande opmerkingen, niet overtuigen dat u wordt geïdendeerd met het oog op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van de door u ingeroepen vervolging.

Bijgevolg moet worden gesteld dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend. U bent er evenmin in geslaagd een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De status van subsidiaire bescherming kan dus evenmin worden toegekend.

Het paspoort dat u heeft voorgelegd is niet van die aard dat het bovenstaande appreciatie kan wijzigen. Een dergelijk identiteitsdocument doet immers geen enkele uitspraak over het door u ingeroepen vluchtreis.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling en de status van subsidiaire bescherming

3.1. In een eerste en enig middel roept verzoeker een schending in van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en een schending van de materiële motiveringsplicht.

3.2. In een eerste onderdeel stelt verzoeker dat de CGVS zich niet kon steunen op gedateerde landeninformatie van 29 september 2010 om te besluiten dat zijn legaal vertrek van de luchthaven strijdig is met zijn vrees voor vervolging nu de Hezbollah als deel van de regering, de luchthavens controleren.

3.2.1. In een tweede onderdeel meent verzoeker dat niet betwijfeld kan worden dat verzoeker effectief gezocht wordt omdat hij *"geen concrete problemen kan opgeven voor de personen met wie hij samenwerkte"* nu verzoeker enkel dient *"aan te tonen dat er een gegronde vrees voor zichzelf bestaat"*. Verzoeker meent dat dit tevens wordt bevestigd in de *"twee nieuwe stukken (stukken 3 en 4) die niet eerder overgemaakt konden worden, gezien hun recente datum"* maar die door verzoeker werden aangekondigd tijdens het CGVS-verhoor en waarin wordt bevestigd dat *"de Mukhabarat naar hem is komen vragen"*.

3.2.2. In een derde onderdeel meent verzoeker dat hem niet kan verweten worden dat hij *"geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van de door hem ingeroepen vervolging. Terwijl het algemeen geweten*

is dat een asielzoeker meestal geen tastbare bewijzen kan tonen. Dat verzoeker bovendien nu wel twee schriftelijke documenten bijbrengt. Zodat dit argument niet langer stand houdt”.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335).

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dient nog te worden benadrukt dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoeker.

3.4. Verzoeker beroept zich niet op de vluchtelingenstatus en herhaalt in essentie zijn asielrelaas; hij beperkt zich tot het tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker kan bezwaarlijk menen dat loutere, zelfs coherente, verklaringen op zich volstaan om de waarachtigheid van het asielrelaas aan te tonen. Verzoekers asielaanvraag dient gegrond te zijn zodat hij de aangebrachte feiten genoegzaam moet kunnen toelichten en objectief kaderen. Dit is niet het geval. Verzoeker stelt in Libanon met negen mensen eerstelijns hulp (voedsel en onderdak voor de nacht) te geven aan Syrische vluchtelingenfamilies.

3.5. Verzoeker kan niet toelichten wie zijn kompanen zijn. Hij noemt vijf namen maar licht niet toe waarom hij de mensen met wie hij maandenlang in het weekend zou hebben samengewerkt niet kent. Uit het document toegevoegd aan het verzoekschrift waarvan de vertaling werd overgemaakt voor de terechtzitting blijkt dat ook de Mukhabarat slechts dezelfde personen kent en wil “waarschuwen”. Daargelaten dat dit slechts een faxkopie betreft waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht nu deze makkelijk te vervalsen is, kan niet worden ingezien waarom verzoeker omwille van een dergelijke “waarschuwing” dient te vluchten. Verzoeker weet evenmin wat er gebeurde met de andere leden van zijn groep of met andere personen uit het dorp die er permanent wonen -en niet zoals verzoeker die in Tripoli woont- die ongetwijfeld ook met de vluchtelingenstroom te maken hebben. Evenmin wordt informatie toegevoegd in deze zin.

3.6. Verzoeker kan aldus niet toelichten hoe zijn hulp aan deze vluchtelingen die volgens zijn bewering ter terechtzitting met “open armen ontvangen” zijn in Libanon, problemen kan geven. Hij kan evenmin toelichten hoe het met deze Syrische personen verder verloopt, noch wie ze verder opvangen eens de grens voorbij. Nergens wordt aannemelijk gemaakt dat Libanezen problemen krijgen omwille van de steun aan deze vluchtelingen. Verzoeker verklaart ter terechtzitting enerzijds dat de Hezbollah de vluchtelingen helpt en anderzijds tegen de binnenkomst van Soennitische vluchtelingen is maar toont dit niet aan.

3.7. Verzoeker legt nog een attest neer van de burgemeester van Altabane. Getuigenissen zijn echter geen objectieve elementen die de geloofwaardigheid van een asielrelaas kunnen herstellen. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.8. Wat betreft de door de CGVS toegevoegde informatie kan met verzoeker worden vastgesteld dat deze gedateerd is en bovendien specifiek een kwestie van nationaal belang betrof. Voorts stelt het artikel dat er veiligheidsproblemen zijn op de luchthaven. Dit document kan dan ook niet nuttig worden aangebracht. Hoe dan ook wordt niet betwist dat verzoeker niet vervolgd wordt door de Libanese staat. Dat verzoeker vertrok vanop de luchthaven is dan ook niet relevant.

3.9. Ten slotte legt verzoeker ter terechtzitting nog drie stukken neer. De geschreven verklaring is, zoals verzoekers raadsman ter terechtzitting stelt enkel een herhaling van de asielmotieven en voegt aldus niets bij. Het krantenartikel wordt niet conform de vreemdelingenwet met vertaling neergelegd zodat niet kan worden vastgesteld of dit enig nut heeft. In zoverre zoals verzoeker ter terechtzitting stelt, deze artikels feiten betreffen die verband houden met het geschut waarbij verzoeker in juni 2011 werd gewond aan zijn been zoals het medische getuigschrift (derde ter terechtzitting neergelegde document) attesteert, dan kan zoals verwerende partij stelt niet worden ingezien hoe dit verzoekers asielrelaas kan dienen. Verzoeker beweert -maar toont niet aan- dat hij bij deze beschieting vanuit Syrië toevallig gewond werd. Verzoeker was geen doelwit, werd verzorgd, heeft geen problemen gekend omwille van deze kwestie en is evenmin gevlucht naar aanleiding van deze willekeurige beschieting.

3.10. Verzoeker toont niet aan dat het geven van voedsel en onderdak in het weekend -voor zover al waarachtig- aanleiding kan geven tot vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK